

Ik wil het over liefde hebben.
In het burgerlijk wetboek staat er maar een artikel over.
Weinig aangezien het het belangrijkste is wat er is.
En dan nog over de romantische liefde, niet de meest verheffende.
Ik ben pas gescheiden vandaar.
Hier komt hij, artikel 81.
“Echtgenoten zijn elkaar getrouwheid hulp en bijstand verschuldigd.
Ze zijn verplicht elkaar het nodige te verschaffen.”

Mooi artikel.
Misschien moeten we het woord echtgenoten vervangen,
voor alle mensen op deze aarde.
Dan hebben alle mensen die uitgesloten worden er ook iets aan.

Win winter fest....
Iedereen vrolijk gekleed, niemand overdressed.
Iedereen knap, maar niemand opgedoft.
Allemaal leuk verzorgd, niemands make-up koffer ontploft.
Wat een oase van vriendelijkheid.
Zo nodig in deze verhardende tijd.

Ik moet zeggen jongens, ik maak me zorgen.
Over die leipe gasten in Den Haag, over de dag van morgen.
Over dokters van Amnesty die huilend en zeggen “niemand die iets doet”.
Over een regering zonder waarden die zegt dat je je aan hun waarden aanpassen moet.
Daar moeten die stickers die jullie hebben uitgedeeld worden
In de tweede kamer elke dag.
En dat je dan als regeringsleider niet de sticker “ik maak al impact op plakken mag”.
En dat ze die paarse sticker moeten verdienen daar.
En daar eens wat positieve impact moeten gaan maken met elkaar.

Samora zegt “ik mag het een beetje aan elkaar praten”.
Bescheiden en eerlijk, dat is mijn Rotterdam.
Iemand die hier ons komt verwennen met haar heerlijke aanwezigheid maar die toch hier met bescheidenheid aankwam.
Natalie krijgt een hele lovende aankondiging die is heftig voor haar lijkt mij.
Ze begint te zeggen dat ze het spannend vind, en dat maakt me blij.
Haar vaste geluidsman is er niet, ze klinkt over de microfoon en dat is heel bloot.
Ze is al indrukwekkend, maar als ze gaat zingen wordt ze groot.
Wat zijn mensen die het spannend vinden toch goed.
Ik zie aan haar weer dat je dat gewoon eerlijk zeggen moet.
Dat je niet klein wordt van kwetsbaarheid, maar menselijk en echt.
Blij dat ik tegen jullie net de waarheid heb gezegd.

Er wordt gedanst op de achtergrond.
Door een dame met een groen schortje.
Zij in de regering alsjeblieft, zo snel als het kan.
Duizendmaal liever deze dansende schat met groen schort en Wibra trui dan die ellendige, polariserende zure man.
Het is heel anders dan met een geluidsman, dat snap ik, het is kaal eerlijk en bloot maar ze durft het en het is mooi vind ik, heel mooi, en dapper ook.
Ze wordt nog beter nadat ze zei dat het spannend was.
Het lijkt of ze gaat ontspannen, nadat ze dat bekende tegen ons allemaal.
Daarna klinkt een enorm steunend applaus van jullie uit de zaal.

Ze wil dat de muziek harder gaat, en dat snap ik heel goed.
En ik snap dat zij wat wennen moet.
Maar ik mis haar geluidsman niet.
Omdat iedereen haar dijk van een stem nu hoort en ook ziet...
impact maken is soms durven zonder je geluidsman.
De muziek staat te zacht maar voelen dat je zonder kan.
Je stem laten horen luid en moedig, en zeggen dat het spannend is tussendoor.

En het gewoon doen die stem laten horen, luid en krachtig, dapper hoor.

Laat hem thuis die geluidsman, want je kan het zonder hem geloof me maar.
De dame in de Wibra trui die mooier is dan alles wat Máxima in haar kast heeft
hangen dans weer naar voor.

Ze is fantastisch en heeft het zelf niet door.

Jullie zien haar niet maar geloof me, zij belichaamt het nummer HAPPY helemaal.

En ik weet niet wat voor sticker zij draagt,
maar zij maakt impact op mij met haar lichaamstaal.

En het is zo hoopvol en zo warm bij jullie hier, en dat geeft me moed.

Want hoe zeer de polarisering ook toeslaat in de maatschappij, wij doen het samen.
Nu en voorgoed....

Wij gaan door met goed doen, en goed *zijn*.

Wij gaan door met impact maken, ook al is er soms strijd en pijn.

Draag die paarse sticker met trots en eer.

En ook die oranje sticker, waarmee jij bekend ik maak impact maar ik wil meer.

Esther komt het podium op.

Je maakt iets moois van je rotzooi, dat snap ik als kunstenaar.

Ik doe dat ook altijd en het is een troostrijk gebaar.

Esther zit op de stoel als Tinkebell uit de Disney film.

En ik ben zo blij dat zij wonder verricht op Zuid.

En heel geweldig dat zij mensen ziet die niemand zag.

En niet alleen even nu op het podium, maar *elke* dag.

De mensen die uitgesloten worden, niet worden gezien.

Iets wat steeds erger wordt door onze regering misschien.

En ik zeg misschien want van jullie krijg ik hoop.

Het is door jullie dat ik straks met meer lichtheid naar buiten loop.

Mensen die vluchtelingen worden genoemd, een vreselijke term vind ik.

Die zijn 10 jaar geleden gevlucht dat was een trauma en dan worden ze nog zo genoemd.

Als je mij wilt noemen naar iets traumatisch wat ik deed tien jaar geleden dan zou je mij “vrouw die depressieve mannen redt wat nooit lukt” noemen.

Of twintig jaar geleden tiener die naar de energiehal ging, en dan een lulkick kreeg bij de Christelijke hulpverleners.

Iemand zegt “Sociaal ondernemen, normaal ondernemen”.

Het woord sociaal wordt op het podium vervangen door NORMAAL.

Heerlijk heldere Rotterdamse taal.

Trots om in deze stad te wonen.

Waar we bijzonder zijn in “het gewone”.

Waar toverfeeën mensen helpen, en zeggen “ik praat teveel”.

Terwijl ik denk, praat door, praat door!!!

Juist als je zegt dat je te veel praat dan hang ik aan je lippen hoor.

“Willen deze mensen wel werken?” Dat werd over de kwetsbare met wie zij werkte gevraagd, gevraagd aan de zakenvrouw van het jaar.

En deze vraag vind ze walgelijk, dat hoor je echt aan haar.

Die vraag is pijnlijk en helaas heel erg aan de orde op dit moment.

Wat een onzin en wat goed dat dat op het podium wordt erkend.

Wat lekker dat hier inclusiviteit niet sociaal is maar normaal.

Wat lekker dat het hier niet gaat om scoren om je achterban.

Maar durven zingen zonder je geluidsman.

Ik zie in het filmpje, de dansende dame is van het kinderrestaurant, dat verbaasd me niks.

Er zijn dames met rode jasjes, ze zitten op de eerste rij.

De prijs voor liefdevol hopen dat je wilt krijgen ze alvast van mij.

Ze willen winnen en ze willen ook dat iedereen wint.

Ze willen winnen en kijken nu al als iemand die verliezen helemaal niet moeilijk vindt.

En het hoofd van de jury weer nul pretenties en 100 procent oprecht.
En de prijs voor leukste voorzitter van de jury ooit die wint zij hoor, echt.
En met de minuut blijer dat ik woon in deze stad.
Het hart werd eruit geschoten in een oorlog ooit.
Maar wij vullen dat hart met liefde, warmte en pretentieloze goedheid zonder daar tof over te doen.

De dame met de rode trui zegt als iemand vraagt waarom ze impact maakt:
"Het is normaal wat je doet".
ALLEEEN in Rotterdam kan zij bestaan.
En ik vind de stad nog leuker nu ik weet dat jij er woont voortaan.
Het is normaal wat je doet vind jij.
Nee, het is niet normaal, het is fantastisch en juist omdat je het normaal vind inspireer je mij.
Ik wil dat je alle prijzen wint, echt waar.
Want jij vindt het normaal om er te zijn voor elkaar!

De roodkapjes winner de prijs voor de liefste kleren, en voor het best kunnen verliezen kunnen we allemaal wat van leren.
Ik vraag wat de dame met de Feyenoord trui doet.
Want mensen zijn soms echt best ellendig, maar soms zijn ze gewoon *in en in* goed.
En zij maakt *kroeldekens* voor mensen die ziek zijn.
En ik krijg tranen in mijn ogen kroeldekens alleen het woord al zo mooi en zo lief.
Laat die minister opstappen per direct.
Want wij Rotterdammers hebben met haar een top alternatief!!!

En kroeldekens voor mensen in AZC's alsjeblieft.
De regering wil er borden voor zetten met "wij werken aan uw terugkeer".
Sorry hoor maar hier kan ik het zeggen "dat vind ik vertieft".

Het is gewoon voor jou, en daarom is het juist zo speciaal.
Want zoveel mensen kunnen ervan leren, ik en wij allemaal.
Juist mensen die zeggen “ik praat te veel” achter de microfoon.
Juist mensen aan de macht die bijzondere dingen doen.
En dan zeggen “oh nee hoor, ik vind dit heel gewoon”.

En zing zonder geluidsman, want dat kan je echt.
En weet als je het spannend vindt dat het beter wordt als je dat gewoon zegt.
En dat er ook leuke VVD'ers zijn zie ik vandaag.
En dat ze dingen zeggen die niet in het script staan, en daarvan meer graag!!!

En Rotterdam is top dankzij de eerlijkheid die we hier hebben.
Ook al zat er een gat in de stad.
Wij zijn zo tof niet ondanks maar dankzij het feit dat Rotterdam het ooit zwaar en moeilijk had.

En artikel 81 for all.
Wij zijn elkaar hulp, getrouwheid en bijstand verschuldigd altijd allemaal.
Wat is daarop uw antwoord?
(publiek klapt hard.)
Dan verklaar ik jullie nu tot medemens.
Jullie mogen elkaar kussen
Mits er sprake is van consent.

Deze tekst werd met veel plezier live op het podium geschreven door Laura van Dolron om Stichting Voor Goed te vieren>
U kunt haar boeken voor uw event of zien in theaters door heel Nederland.

<http://www.lauravandolron.com/>